

קונטרס

זכות החיים

יגלה נוראות נפלאות מזכות חיי האדם, ואיך
שצריכים לשמור מאד מאסורי רציחה דרך הפלות,
שהוא העוון הכי גדול להמית תינוק בבטן אמו.

*

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אנניס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש.

*

הובא לדפוס על-ידי

חסידיו בברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, אֲשֶׁר בְּעֵתִים הֵלְלוּ
הַתְּפִשְׁטָה הַקְּלָפָה לְתַכְנוּן הַמְּשַׁפָּחָה,
עַד כְּדֵי כֶּף שֶׁהִתִּירוּ לְרַצַּח הָעֶבְרִים
בְּמַעֵי אֲמֵן, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, וְלַעֲשׂוֹת
הַפְּלָה, שְׁזוּהֵי רְצִיחָה גְמוּרָה, כַּמּוּבָא
בַּזְהַר הַקָּדוֹשׁ (פְּרָשַׁת שְׁמוֹת), שְׁכַל
אֱלוֹ שְׁהוֹרְגִים אֶת הָעֶבֶר בְּמַעֵי אֲמֵן,
הֵם מְסַלְקִים אֶת הַשְּׂכִינָה מִן הָעוֹלָם,
וְהֵם רוֹצְחִים גְּמוּרִים, כִּי זְכוּת הִיא לְכָל
הַחַיִּים לְחַיּוֹת, וְעַל־כֵּן צָרִיךְ לְהִשְׁמַר
מְאֹד מְאֹד שֶׁלֹּא יָסִית אֹתוֹ יִצְרוּ
לַעֲשׂוֹת הַפְּלָה, חֶסֶם וְשָׁלוֹם.

(אֲמַרֵי מוֹהֲרָא"ש, חֵלֶק ב', סִימָן תַּקְצ')

קוֹנְטֵרַס

זְכוּת הַחַיִּים

א.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת, כִּי אֶצְלוֹ
יִתְבָּרַךְ מְאֹד מְאֹד יְקָר כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, וְנִקְרָא בְּנוֹ
שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים יד, א):
"בְּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם", כִּי כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל
הוּא צִנּוֹר הַמְּשִׁיךְ אֶת אֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
בְּעוֹלָם, כִּי כָּל אַחַת מִנְּשֵׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ לָהּ
תְּפִקִּיד מִיַּחַד בְּזֶה הָעוֹלָם לְהוֹצִיא מִהַכַּח אֶל הַפְּעֵל,
וּלְגַלוֹת וּלְפָרְסָם אֶת אֲמִתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-
כֵּן צְרִיכִים לְהַחֲשִׁיב וּלְיַקָּר מְאֹד אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל,
וְלִידַע שֶׁהוּא נִבְרָא בְּשִׁבִיל תְּכֵלִית מִיַּחְדָּת, וְלִכְן
אָסוּר לְבַזוֹת אֶת שׁוֹם בֵּר יִשְׂרָאֵל, רַק צְרִיכִים לְדַעַת
כִּי הוּא צִנּוֹר לְהַמְּשִׁיךְ עַל יָדוֹ דִּיקָא אֶת אֹר

הקדוש-ברוך-הוא, והוא או היא מוציאים מהכח אל הפעל את רצונו יתברך, ועל-כן מצוה רבה להרבות בילדים, וכל מי שמוליד יותר ילדים, זכותו יותר גדולה אצלו יתברך, כי הוא מוציא מהכח אל הפעל פונתו יתברך — לגלות ולפרסם את אמתת מציאותו יתברך, ולהשרות את שכנת עזו יתברך בתחתונים, אשר כל זה היה תכלית הבריאה, על-כן אמרו חכמינו הקדושים (נדרים סד:): "כל אדם שאין לו בנים חשוב כמת", מאחר שאינו מוציא מהכח אל הפעל את רצונו יתברך, וכן אמרו חכמינו הקדושים (בראשית רבה): "כל מי שאין לו בן כאלו הוא מת, כאלו הוא הרוס", כי התכלית של הבריאה היא לגלות ולפרסם אמתת מציאותו יתברך, ועל-כן אשרי מי שמרבה להוליד ילדים, אך זה לעמת זה יש קלפה שאומרת: גם לי גם לך לא יהיה, כי אינה רוצה בכלל שיולדו בנים ובנות בעולם, וזו הקלפה הממיתה את הילדים, רחמנא לישזבן, כי היא האומרת גזרו (מלכים א, כו), ומשם נמשכות הדעות הכוזבות, הדעות הנפסדות שיש עכשו בעולם, כל הענין של הפלות, אשר באמת זוהי רציחה גדולה, רציחה כזו שאין לתאר ואין לשער כלל, ואין על זה שום

זכות החיים

קנה

התור פלל, כי "זכות החיים" נתנה לכלם, ואם כבר נתעברה, אסור לעשות הפלה בשום פנים ואפן, כי זו רציחה גמורה, ומובא בזהר הקדוש (פרשת שמות), שמי שהורג את הולד בבטן אמו, הוא גורם לדחות את השכינה מהעולם, רחמנא לישיזבן, וגורם לכל הצרות והיסורים והעניות בעולם, ובאמת תתארו לעצמכם אם הורגים אדם מבגר, אזי כלם מודים פה אחד שזו רציחה, ומי שעשה דבר כזה הוא רוצח, וראוי לשפט אותו בענש מות, מדוע לא יחשבו אותו דבר על וּלְד אֲשֶׁר מִנַּח בְּרַחֲם אִמּוֹ, שזה בדיוק כמו שהורגים מבגר, כי הרי הולד הוא כבר עם רמ"ח איברים ושס"ה גידים, ואיך יהרגו אותו בבטן אמו?! הלא זו רציחה גמורה, ויש לו "זכות החיים" לחיות גם-כן; ועל-כן ראו, בני ובנותי היקרים, לא לפתות את עצמכם מאלו הרשעים וקלי העולם המסיתים והמדיחים להרג את הולד עוד בבטן אמו ולעשות הפלה, כי זו רציחה גמורה, ומה שאתם חוששים פן לא תהיה לכם פרנסה ולא תוכלו לכלכל ולפרנס אותו, כי רבוי הילדים מביא עני וצער ומכאוב, פדעתם הרעה של אלו הרשעים המסיתים והמדיחים לעשות תכנון משפחה, תדעו שהכל

הָבֵל וְרַעוּת רוּחַ, כִּי מֵאֵן דִּיְהִיב חַיִּי יְהִיב מְזוּנֵי
 (תְּעֵנִית ח:), כִּי הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא זֵן וּמְפָרֵס מִקְרָנֵי
 רְאֵמִים עַד בִּיצֵי כַּנִּים, וּמִי שֶׁנָּתַן לָכֶם
 פְּרִנְסָה, יִתֵּן גַּם לְוֹלָד פְּרִנְסָה, וְאֵין לְדָאג בְּעֵבֹרוֹ
 כָּלֵל, כִּי הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּבֵד דּוֹאג לְכָלֶם, וְכִמוֹ
 שְׂדָאג לָכֶם יְדָאג גַּם לָהֶם; וְעַל-כֵּן דַּעוּ נָא, בְּנֵי
 וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, שֶׁהוּא אֲסוּר חָמוּר עַד מְאֹד לַעֲשׂוֹת
 הַפְּלוֹת, וְזוֹ רְצִיחָה גְמוּרָה, וַיֵּשׁ "זְכוּת הַחַיִּים" לְוֹלָד
 שְׂמִנָּח בְּבֶטֶן אִמּוֹ, וּבְאַמָּת אֵל תֹּאבוּ וְאֵל תִּשְׁמְעוּ
 אֶל כָּל אֱלוֹ הַמְּסִיתִים וְהַמְּדִיחִים לַעֲשׂוֹת תְּכַנּוּן
 מְשֻׁפָּחָה, כִּי הֵם פְּשׁוּט רוֹצְחִים וְכוֹפְרִים בְּעֶקֶר, כִּי
 אֲדַרְבָּה כָּל מַה שֶׁנִּתְרַבֵּים הַבְּנִים וְהַבְּנוֹת, הֵם
 מְבִיאִים בְּרָכָה בְּבֵית, וְזֶה דְבָר מְצִיאוֹתֵי, כִּי כָּל
 תִּינוּק כִּפְרוּ בְּיָדוֹ, כְּשֶׁנּוֹלָד בֵּן אוֹ בַת, הֵם מְבִיאִים
 בְּרָכָה בְּבֵית וּפְרִנְסָה בְּשִׁפְעַ בְּבֵית, וְאַף שֶׁהַרְבֵּה
 פְּעָמִים לֹא רוֹאִים אֶת זֶה בְּהַתְחַלָּה, רַק נִדְמָה כְּאִלוֹ
 לֹא יוֹכְלוּ לְפָרֵס אוֹתָם, אֲךָ כְּשֵׁיִשׁ לְאָדָם אָמוּנָה
 פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וּמֵאַמִּין בְּצוּרֵי הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא שְׂעִינָה אוֹתָנוּ (בְּרֵאשִׁית א, ז): "פָּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ
 אֶת הָאָרֶץ, וְאַתֶּם פָּרוּ וּרְבוּ שְׂרָצוּ בָאָרֶץ וּרְבוּ בָהּ"
 וְגו', הוּא כָּבֵד אֵינוֹ דּוֹאג בְּכָלֵל עַל פְּרִנְסָה, כִּי יוֹדֵעַ
 אֲשֶׁר בְּזֶה שְׂמוֹלִיד בְּנִים וּבְנוֹת, הוּא מְקַיֵּם אֶת צוּרֵי

הבורא יתברך שמו; ועל-כן ראו, בני ובנותי היקרים, לצית לחכמינו הקדושים שמאד מאד הזהירונו להוליד בנים ובנות, וזו המצוה הגדולה ביותר, המצוה הראשונה שצונו הקדוש-ברוך-הוא בתורה, ואל תאבו ואל תשמעו לאלו הרשעים וקלי העולם, הכופרים והאפיקורסים, המפקרים והנואפים, שעושים תכנון משפחה, אדרבה תהיו גאים שאתם מולידים הרבה בנים ובנות, ותמלאו את העולם עם בנים חיים וקיימים, והקדוש-ברוך-הוא בודאי לא יעזב אתכם, וימשיך לכם ברכה והצלחה בכל מעשה ידיכם, ותרוו רב נחת מהם.

ב.

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת כי עקר החיוב והמצוה להשאיר בנים אחריו, הכל בשביל תקון הדעת והאמונה הקדושה שמתבררת מדור לדור דיקא, כי בכל דור ודור שנולדים בנים ובנות, ומקיימים את רצונו יתברך, על-ידי-זה הם מגלים ומבררים את אמתת מציאותו יתברך, ומשרים שכינת עזו יתברך בעולם, על-כן אין לתאר ואין לשער את גדל המצוה הגדולה הזו של הולדת

בָּנִים וּבָנוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה מַגְדִּילִים שֵׁם ה', כִּי עָקַר
הַגְּדֵלֵת שֵׁם ה' הוּא, שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר יִשְׁיחוּ וַיִּדְבְּרוּ
בְּנִפְלְאוֹת נוֹרְאוֹת מַעֲשָׂיו, חֲסָדָיו, נִסָּיו, מוֹפְתָיו
וּמִשְׁפָּטָיו, שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ מֵעוֹלָם, וְאֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה
עִמָּנוּ גַם עַתָּה בְּכָל דּוֹר חֲסָדִים נִפְלְאִים וְנוֹרְאִים
עַל-יְדֵי צְדִיקֵי הָאָמֶת, שְׁמוֹדִיעִים לָנוּ אֱלֻקוֹתוֹ
יִתְבָּרַךְ בְּחַדוֹשֵׁי תוֹרָתוֹ שֶׁמַּחְדָּשִׁים בְּדַרְכִים נִפְלְאוֹת
בְּכָל דּוֹר, וּמִי שֶׁמְשִׁים לְבוֹ לְזֶה וְכֵן לְרַבּוּי הַנְּסִים
וְהַנִּפְלְאוֹת שֶׁעוֹשֶׂה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עִם כָּל אֶחָד
בְּפִרְטִיוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָנוּ אוֹמְרִים בְּכָל יוֹם: "עַל נְסִיךְ
שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל
עֵת", הוּא יָכוֹל לְקַיֵּם בְּאֵמֶת מַה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים (פְּסָחִים קטז:): "בְּכָל דּוֹר וָדוֹר חֲיָב אָדָם
לְרַאוֹת אֶת עֲצָמוֹ כְּאִלוֹ הוּא יֵצֵא מִמִּצְרַיִם", וְחוֹבָה
עַל כָּל אֶחָד לְשׁוֹחַ וּלְסַפֵּר בְּזֶה כָּל יָמָיו, וְלַהּוֹדִיעַ
זֹאת לְבָנָיו וְלְבָנֵי בָנָיו אַחֲרָיו לְדוֹרוֹת עוֹלָם, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ד'): "וְהוֹדַעְתֶּם לְבָנֶיךָ וְלְבָנֵי בָנֶיךָ",
וְכָתִיב (שְׁמוֹת יג): "וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ", וְכָתִיב (תְּהִלִּים
קמה, ד): "דּוֹר לְדוֹר יִשְׁבַח מַעֲשֶׂיךָ" וְכִיּוֹצֵא הַרְבֵּה
פְּסוּקִים כְּאִלוֹ, אֲשֶׁר מְגַלִּים וּמְפָרְסְמִים אֶת מַעֲלַת
הוֹלָדַת הַבָּנִים שֶׁמְמַשִּׁיכִים אֶת הַלֵּל וְשִׁבַח הַבוֹרָא
יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ מִדּוֹר דּוֹר, כִּי זוֹ תְּכִלִּית פְּנוּנַת הוֹלָדַת

בָּנִים וּבָנוֹת — כְּדֵי שְׂיִגְלוּ וַיִּפְרְסְמוּ אֶת אֲמַתַּת
מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-כֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים
(יְבָמוֹת סב): "אֵין בֶּן דָּוִד בָּא עַד שְׂיִכְלוּ כָּל
הַנְּשָׁמוֹת שְׂבִגוּף", כִּי זו תְּכֵלִית הַבְּרִיאָה — לְגִלוֹת
וּלְפָרְסָם אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ; וְעַל-כֵּן רָאוּ,
בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְקָרִים, לְהוֹלִיד הַרְבֵּה יְלָדִים, וְאֵל
תָּאבוּ וְאֵל תִּשְׁמְעוּ לְאֵלוֹ קְלֵי הָעוֹלָם וְהַרְשָׁעִים
הָעוֹשִׂים תְּכַנוּן מְשַׁפָּחָה, כִּי הֵם כּוֹפְרִים בְּעֵקֶר,
וְאֵינָם מְאֱמִינִים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר הוּא זֶן וּמְפָרְנֵס
לְכָל, וּמְכַל שְׂכָן שְׁמָרוֹ אֶת עֲצָמְכֶם מִרְשָׁעִים
אֲרוּרִים, הַמְּסִיתִים וּמְדִיחִים לַעֲשׂוֹת הַפְּלוֹת, אֲשֶׁר
זוֹ רְצִיחָה גְמוּרָה בְּלִי שׁוּם תְּרוּץ כָּלֵל, וְכִיוֹן שְׂאֵשָׁה
נִתְעַבְּרָה עִם וְלָד, יֵשׁ לוֹ כָּבֵד "זְכוּת הַחַיִּים", וְצָרִיכִים
לְשָׁמֹר מְאֹד עַל זְכוּתוֹ לֹא לְהִרְגוֹ, הָאֵם בְּשִׁבִיל
שֶׁהוּא לֹא יָכוֹל לְהִגָּן עַל עֲצָמוֹ, מִתֵּר לְהִרְגוֹ? ! אֵין
עַל זֶה שׁוּם הִתֵּר כָּלֵל; וְעַל-כֵּן רָאוּ, בְּנֵי וּבָנוֹתֵי
הַיְקָרִים, לְשָׁמֹר אֶת עֲצָמְכֶם מְאֹד מְאֹד מְכַל מִיַּי
תְּכַנוּן מְשַׁפָּחָה, וּמְכַל שְׂכָן מִהַרְצִיחָה הַזֹּו שְׁנִקְרָאת
"הַפְּלוֹת", וְתִדְעוּ אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹלָד "זְכוּת הַחַיִּים",
וְאֲשֶׁרֵי מִי שְׂמֵשִׁים אֶזֶן קִשְׁבַת לְדַבְּרֵינוּ אֱלֹהֵי,
וּמִרְבֵּה לְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת, שְׂאֹז יִרְאֶה אֵיךְ
שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִמְשִׁיךְ עַל יָדוֹ שְׂפַע בְּרָכָה

וְהִצְלָחָה, וְלֹא יִחְסַר לוֹ אֶף פַּעַם בְּפִרְנָסָה, הָעֶקֶר
 שֶׁתְּהִיָּה כּוֹנֵנֹתוֹ לְהוֹלִידֵת הַבָּנִים וְהַבָּנוֹת לְמַעַן
 לְהַמְשִׁיךְ אֶת קִיּוֹם עַם יִשְׂרָאֵל, וְלְלַמֵּד עִמָּהֶם אֶת
 תּוֹרַת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וּמִצְוֹתָיו, וּבְזֶה הוּא
 מוֹצִיא מֵהַכַּח אֶל הַפֶּעַל רְצוֹנוֹ יְתַבְּרֵךְ, וּמִשְׁלִים אֶת
 כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה; אֲשֶׁרֵי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרֵי לוֹ בְּבֹא.

ג.

צָרִיךְ שֶׁתִּדְעוּ, אֲהוּבֵי, בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְקָרִים,
 אֲשֶׁר הוּא יְתַבְּרֵךְ מְחִיָּה, מְהִיָּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל
 הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמַח, חַי, מְדַבֵּר, הֵם עֵצָם
 עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יְתַבְּרֵךְ, וְהַכֹּל מִשְׁגָּח
 בְּהַשְׁגָּחַה פְּרִטֵי פְּרֻטִית, וְלִכְן בְּכָל הוֹלָדָה וְהוֹלָדָה
 שֶׁבְּעוֹלָם הֵן בְּבִנְי-אָדָם וְהֵן אֶפְלוּ בְּבִהֲמוֹת וּבְחַיּוֹת
 בְּכָלֵם יֵשׁ בְּרוּר, הֵינּוּ שֶׁעַל-יְדֵי הַהוֹלָדָה, עַל-יְדֵי-זֶה
 נִתְבְּרָרִין הַנְּצוּצוֹת הַקְּדוֹשִׁים מְדוּר לְדוּר, כִּי בְּכָל
 דְּבָר יֵשׁ טוֹב כְּזֶה, שֶׁמִּתְגַּבְּרֵת עָלָיו הַסְּטָרָא אַחֲרָא
 כָּל-כָּף, עַד שֶׁמְכַנְּסֵת אוֹתוֹ בְּתוֹךְ עִמְק הַמַּחְשָׁבָה,
 כְּדֵי לְהַעֲלִים וּלְהַסְתִּיר אֶת הַטוֹב הַזֶּה, שֶׁלֹּא יוּכְלוּ
 לְהוֹצִיאוֹ מִיָּדָה, רַק אֶף-עַל-פִּי-כֵן עֲצַת ה' הִיא
 תְּקוּם, כִּי יוֹצֵא הַטוֹב הַזֶּה עַל-יְדֵי זְרַע הַיְלָדִים, כִּי

ההולדה נמשכת גם-כן מעמק המחשבה שמשם
באה טפת ההולדה, וזה בחינת מצות פריה ורבייה
— להניח בנים בעולם, והרי אפלו בבהמות
ובחיות אסרה התורה לסרסן, כי עקר שלמות
הברור הוא על-ידי ההולדה, ואפלו אם באיזו
הולדה נולד רשע, חס ושלום, אף-על-פי-כן יש
ברור, כי בודאי יש בו איזה צד לטובה, ועל-פי-רוב
יהיה נולד ממנו או מזרעו איזה כשר או צדיק,
אשר רק בשביל זה נברא, ולפעמים צריך שתעבר
נשמת צדיק גדול דרך כמה וכמה הולדות של
רשעים גדולים, וסוף כל סוף מתברר הטוב, ויוצא
הצדיק ברור, כמו שראינו בכמה דורות, שילדים
צדיקים וצדקניות נולדו מאנשים פשוטים, ומה גם
מאנשים רשעים, ודבר זה נעלם ונסתר לגמרי
מעיינינו, ועל-כן עלינו רק לקיים את מצוותיו
יתברך בתמימות ובפשיטות, ולהרבות בבנים
ובנות, ואף פעם לא תדעו מי יהיה בנכם או בתכם,
ויכול להיות שתולידו צדיקים וצדקניות כאלו,
שימלאו את כל העולם כלו עם אמתת מציאותו
יתברך, ויהפכו את כל העולם אליו יתברך; ועל-כן
אשרי מי שמרבה להוליד בנים ובנות, ובורח מאלו
קלי העולם והרשעים, שמסיתים ומדיחים את עם

ישראל לעשות תכנון משפחה, ומכל שכן מאלו הרוצחים בפעל ממש שעושים הפלות, רחמנא לישזבן, שזה עון חמור מאד מאד אסור רציחה גמורה, ואין על זה שום פפרה; ולכן ראו, בני ובנותי היקרים, להזהר ולהשמר מהיום והלאה לא לשמע בפעצת הרשעים וקלי העולם, אלא תשמעו בפעצת הצדיקים האמתיים הדבוקים בו יתברך, המגלים את אמתת מציאותו יתברך, ומעוררים את נשמות ישראל שירבו להוליד בנים ובנות, ועל-ידי-זה ימשיכו את שכנת עזו יתברך בזה העולם; אשרי מי ששומע אל קול הצדיקים האמתיים, ואז טוב לו בזה ובבא.

ד.

צריך שתדעו, בני ובנותי היקרים, אשר המצוה הגדולה ביותר היא להוליד בנים ובנות, פי עקר מצות הולדת הבנים הוא, פי כשמוליד נפש מישראל, הרי הוא מוסיף על הקבוץ של ישראל נפש אחת, שעל-ידי-זה נתרבו הבתים של הקדושה מאד מאד, מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב, שעל-ידי-זה גורם להעלות שעשועים גדולים

וּנְפֹלְאִים לְפָנַי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-כֵּן עָקַר הַמְצֹחַ
 הוּא לְהוֹלִיד בֵּן כָּשֵׁר, בֵּן שִׁיקִים אֶת הַתּוֹרָה
 וְהַמְצוֹת, וְאֵף שֶׁלֹּא כָּל אָדָם זוֹכֵה שְׂיֵהִיו בְּנָיו
 צְדִיקִים וְכַשְׂרִים גְּמוּרִים, עַל-כָּל-פָּנִים מֵאַחַר שֶׁהֵם
 בְּכֹלל יִשְׂרָאֵל הַמֵּאֲמִינִים בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וּבַתּוֹרָתוֹ,
 וְאָבִיו מְחַנֵּךְ אוֹתוֹ מִנְעוּרָיו לְעֶסֶק בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה
 וּלְהַכְנִס לְבַתֵּי-כְנִסְיֹת וּלְבַתֵּי-מִדְרָשׁוֹת, וְתַתּוֹסֵף
 נֶפֶשׁ עַל הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְהַתְּפִיל עִמָּהֶם
 יַחַד בְּכָל יוֹם, וְלוֹמַר: "שִׁמַּע יִשְׂרָאֵל הוֵי" הַאֵלֵקִינוּ
 הוֵי" הַאֵחָד", הֵרִי זֶה גוֹרֵם שֶׁעֲשׂוּעִים נְפֹלְאִים
 לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, מֵאַחַר שֶׁהוֹסִיף נֶפֶשׁ לְקְבוּץ הַקְּדוֹשׁ
 שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְגַם אוֹלֵי יֵצְאוּ מִמֶּנּוּ בָּנִים טוֹבִים
 שְׂיֵהִיו צְדִיקִים גְּמוּרִים, וְעַל-כֵּן הָעָקַר שֶׁיִּרְאֶה לְחַנּוּךְ
 אֶת בְּנָיו לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ הָאֱמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה כְּאֲשֶׁר
 קִבְּלוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ו'): "וְשִׁנַּנְתֶּם
 לְבַבְיֶךָ וְגו'" וְלַמִּדְתֶּם אוֹתָם אֶת בְּנֵיכֶם" וְגו',
 בְּפֶרֶט לְרַחֲקֵם בְּכָל מִיַּי הַרְחַקוֹת מֵהַכֹּתוֹת הַרְעוֹת
 שֶׁקָּמוּ בַדּוֹרוֹת הַלְלוּ לְהַעֲבִיר, חֵס וְשָׁלוֹם, אֶת נַעֲרֵי
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵעָקַר הַדַּת הַקְּדוֹשָׁה, וְלִלְמַד אוֹתָם
 חֻכְמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת — כְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת, וְאֵינָם
 מְזַכְּרִים לָהֶם שׁוֹם דְּבַר מֵהִיָּדוּת, עַד שֶׁכִּיּוֹם,
 רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, מְחַנְכִים אֶת הַנַּעַר שְׂיֵהִיו נֶגְדַּ כָּל

הקדוש לעם ישראל ועוקרים אותם, רחמנא
לישזבן, מהאמונה הקדושה, ומחזירים בהם
כפירה ואפיקורסות, עד שמליונים מבני ובנות
ישראל אין לומדים עמהם אפלו "שמע ישראל
הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד", או לאותה בוששה ואוי
לאותה חרפה, אשר הם קוראים לעצמם "ישראל",
אוי לנו שפך עלתה בימינו, והם גורמים סלוק
השכינה מהעולם, רחמנא לישזבן, עם כל זאת רב
בני ישראל הכשרים מחנכים את בניהם בדרך
אבותינו אשר מעולם, שיבלו ימיהם ושנותיהם רק
על תורה ותפלה וקיום מצוות ומעשים טובים,
ויגלו ויפרסמו את אמונתו יתברך בעולם, אשר
על-ידי-זה הם מוסיפים נפשות קדושות לקבוץ
הקדוש של ישראל, ונתרבים הבתים מאד, ועל-פן
שכרם הרבה מאד, ועל-ידי-זה תבוא הגאולה; ולכן
אשרי מי שמרבה להוליד בנים ובנות כשרים,
ומחנך אותם בחנוך הכשר שקבלנו מדור דור
מאבותינו ומאבות אבותינו עד קבלת התורה בהר
סיני על-ידי משה רבנו, ואשרי ואשרי מי שזוכה
לקרב את נשמות ישראל אליו יתברך, ולומד עם
בני ובנות ישראל תורה, כמו שאמרו חכמינו
הקדושים (סנהדרין יט:): כל המלמד את בן חברו

תורה, מעלה עליו הכתוב כאלו ילדו, ואמרו (בבא
 מציעא פה.): כל המלמד את בן חברו תורה זוכה
 ויושב בישיבה של מעלה, ואמרו (סנהדרין צט): כל
 המלמד את בן חברו תורה, מעלה עליו הכתוב
 כאלו עשאו, כאלו עשאו לדברי תורה, כאלו עשאו
 לעצמו, עין שם; ולכן אשרי מי שנכנס לבתי-ספר
 חילוניים, ומשפיע על הילדים ללמד תורה, ומלמד
 אותם את האמונה הקדושה בו יתברך, שבזה הוא
 מרבה כבוד שמים, ומגלה את השכינה בעולם,
 ומכל שכן וכל שכן אשרי ואשרי מי שזוכה ללמד
 את בנו תורה, שאמרו חכמינו הקדושים (קדושין
 ל.): כל המלמד את בנו תורה, מעלה עליו הכתוב
 כאלו למדו לו ולבנו ולבן בנו עד סוף כל הדורות,
 כי זה עקר התכלית — להוליד בנים ובנות חיים
 וקיימים, כדי ללמדם תורה ומצוות ומעשים טובים,
 ולהחדיר בהם את האמונה הפשוטה בו יתברך;
 אשרי מי שמוציא את התכלית הזו מהכח אל
 הפעל, הן שהוא מוליד בעצמו בנים ובנות ומחנכם
 ומגדלם על-פי דרך התורה והיראה והאמונה
 הקדושה, והן שמחזיר למוטב את בני ובנות
 ישראל, ולומד עמם את התורה הקדושה, ומחזיר
 בהם את האמונה הפשוטה בו יתברך, שידעו אשר

אין בלעדיו יתברך כלל, והוא יתברך מתיה, מהנה
ומקים את כל הבריאה כלה.

ה.

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת, אשר עקר
המצוה להניח בנים ובנות בזה העולם היא בשביל
הגדלת שמו יתברך, פי על-ידי הבנים נשאר שם
וזכר האדם בעולם, ועל-ידי-זה נתגדל שם כבודו
יתברך, כי ישראל כלולים בשמו יתברך, וכל מה
שנתרבה אחד מישראל, כביכול נתרבה ונתעלה
שמו יתברך, כי שמו משתף בשמנו, ועל-כן כל
עבודת האדם היא להשלים שמו שהוא נפשו
וחיותו, שיוכל להכלל בשמו יתברך, שיתגדל
ויתקדש שם כבודו יתברך על ידו, ועל-כן תחלת
השאלה ששואלין את האדם לאחר מותו
כשמביאין אותו לדין היא, אם הוא זוכר את שמו,
כמובא בספרים, כי בזה כלול כל מה שעשה
בחיו, שכמו-כן משלים שמו וכמו-כן זוכה לזכרו
לאחר מיתתו, וזה שיסדו לנו הקדמונים, שיאמרו
הבנים קדיש אחר אביהם ואמם, פי עקר הקדיש
הוא הגדלת שמו יתברך, כמו שאומרים: "יתגדל

וּיִתְקַדֵּשׁ שְׁמִיהַ רַבָּא" וְכוּ', כִּי זֶה עֵקֶר תְּקוּן נַפְשׁ
הַנִּפְטָר — כְּשִׁזְזוּכָה שְׁבָנָיו מִקְדָּשִׁים וּמִגְדִּילִין שְׁמוֹ
יִתְבָּרַךְ, שְׁבִשְׁבִיל זֶה עֵקֶר הַמְצָוָה לְהַנִּיחַ בָּנִים
וּבָנוֹת אַחֲרָיו, וְעַל-כֵּן חַיֵּב אָדָם לְלַמֵּד אֶת בָּנָיו
תּוֹרָה, כִּי עֵקֶר הַגְּדֵלַת שֵׁם כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא רַק
עַל יְדֵי הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא שְׂמָא דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְכָל
מָה שֶׁעוֹסְקִין בְּיוֹתֵר בַּתּוֹרָה וּמְקַיְמִין יוֹתֵר אֶת
הַתּוֹרָה, כְּמוֹ-כֵן נִתְגַּדֵּל שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ בְּיוֹתֵר, וְלִכֵּן
אַשְׁרֵי מִי שִׁזְזוּכָה לְהַכְנִיס אֶת בָּנָיו וּבָנוֹתָיו לְתַלְמוּד
תּוֹרָה כְּפֶשֶׁר, שְׁלוֹמְדִים שֵׁם רַק אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה
וְאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכֵן מְכַנִּים אֶת בָּנוֹתָיו
לְבַת־סֶפֶר כְּשֵׁרִים שְׁלוֹמְדִים שֵׁם עִמָּהֵן יְהִדוּת
וְאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְצָרִיכִים לְשָׁמֵר מְאֹד
מְאֹד בְּעֵתֵים הַלְלוֹ לְהִיכֵן מְכַנִּיסִים אֶת הַבָּנִים
וְהַבָּנוֹת, כִּי לֹא מִסְפִּיק שְׁמוֹלִידִים בָּנִים וּבָנוֹת, אֶלָּא
עֵקֶר הַתְּכֵלִית שֶׁל לְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת הִיא —
לְלַמְּדֵם אֶת דְּרֶךְ ה', וְלְהַחֲדִיר בָּהֶם אֶת הָאַמוּנָה
הַקְּדוּשָׁה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, שִׁידְעוּ שֵׁשׁ בְּעַל-בֵּית לְבִירָה,
וְאִין הָעוֹלָם מִתְנַהֵג, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, הֶפְקָר, וְהוּא
יִתְבָּרַךְ מְחִיָּה, מְהִיָּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה,
וְדוּמָם, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר, הֵם עֵצִים עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת
אֶלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁכָּל זֶה הוּא עֵקֶר הַתְּכֵלִית

והמצוה — בשביל הגדלת שמו יתברך, וזה אי אפשר רק אם מכניסים את הילדים ללמד בבתי חנוך חרדים ודתיים, שלומדים עמם את היהדות, וצריכים לשמר מאד מאד על חנוך הילדים, כי החנוך הוא היסוד והעקר בדת, וצריכים לידיע אשר ילדים הם כמו אישון העיני, וכמו שאדם שומר מאד מאד על אישון עינו, כי ברגע שהוא רק יגע באישון עינו, יכול להתעורר, חס ושלום, וכן אינו עושה שום נסיון על אישון עינו פן יתעורר, חס ושלום, כמו-כן צריכים לדעת, אשר הילדים הם יקרים יותר מאישון עינו, וכמו שאין משחקים עם אישון העינים, ואין עושים נסיונות על אישון העינים, כמו-כן אסור לשחק עם חנוך הילדים, ואסור לעשות שום נסיון עם חנוכם, רק למסור את נפשו להכניסם בבתי-ספר ובחדרים כשרים שלומדים שם רק תורה ואמונה בו יתברך.

ו.

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והוא יתברך מחיה, מהנה ומקים את כל הבריאה כלה, ודומם,

צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו
 יתברך, והוא יתברך מתלבש עצמו בתוך הבריאה
 כלה, ואפלו בתוך המקומות המזוהמים והירודים
 והנפולים, גם שם נסתר ונעלם הקדוש-ברוך-הוא,
 כי אין לשום דבר קיום בלעדיו יתברך, כי בלעדי
 חיותו יתברך אין קיום לשום דבר, ועל-כן אפלו
 במקומות המטנפים, גם שם נעלם ונסתר ונתכסית
 אמת מציאותו יתברך, וזו כל עבודתנו בזה
 העולם — לגלות ולפרסם דיקא מתוך ההעלמה
 וההסתר והכסוי את אמת מציאותו יתברך,
 ובשביל זה צונו הקדוש-ברוך-הוא לקדש ולטהר
 את עצמנו במתן לנו, הינו בעת הזווג צריך לקדש
 ולטהר את עצמו כדי שיוליד בנים ובנות פשרים,
 כי בזה תלוי כל כח ההולדה והקדשה של הילדים
 — אם מקדשים את עצמם בעת הזווג, על-ידי-זה
 זוכים להוליד בנים חיים וקיימים, ועליכם לדעת
 אשר כל ענין הזווג וההולדה גנוז ונעלם, ונסתרים
 שם סודות נסתרים, כי בעת הזווג הכשר כפן
 למטה, אז מזדווגים גם למעלה האורות והספירות
 והעולמות, עד שיורדת נשמה לזה העולם, שכל זה
 נקרא מאמר סתום, סוד "איה מקום כבודו", שהיא
 סוד הפתח, שמי שמקדש ומטהר את עצמו בעת

הזיווג, ועל-כל-פנים שומר את דיני התורה
הקשורים בזה, ומכל שכן ששומר טהרת
המשפחה, על-ידי-זה נעשים ממילא הזיווגים
והיחודים העליונים, ועל-ידי-זה יורדות
ונשתלשלות נשמות קדושות, נשמות ישראל, בזה
העולם, אשר הם בני הקדוש-ברוך-הוא, שזה עקר
התכלית והחיוב להוליד בנים ובנות — להמשיך
את שכינת עזו יתברך בזה העולם, כי באמת עקר
החיוב להוליד בנים הוא בשביל כבודו יתברך, כדי
שיהיה קיום העולם, שישארו בניו אחריו מדור
לדור לגלות כבודו יתברך בעולם, שבשביל זה
נברא הכל, כי עקר התגלות כבודו יתברך הוא
על-ידי בני-אדם דיקא, וכן עקר שרש כח ההולדה
נמשך מכבוד שהוא שרש כל הבריאה כלה, אבל
חלקי הכבוד המלבשים בכל אחד אין להם כח
להוליד, עד שיקבלו משרשם, דהינו מבחינת
העשרה מאמרות שבהם נברא העולם, ועל ידם כל
ההולדות שבעולם, שהם קיום העולם, וגם אלו
חלקי הכבוד המלבשים בעשרה מאמרות, אין להם
כח להוליד, עד שיקבלו משרשם העליון, שהוא
המאמר סתום דבראשית, שהוא שרש כל
המאמרות כלם, ומשם נמשך שרש הכח של כל

ההולדות כלם, אפלו של צומח וחי, ובפרט הולדת
 האדם שהיא עקר הכל, שאי אפשר להמשיך
 נשמתו וחיותו, כי אם משרש הכל, שהוא בחינת
 "איה", בחינת בראשית מאמר סתום, וכן מובן
 בכתבי האריז"ל, שאי אפשר להמשיך נשמות
 הזווגים כי אם כשקבל מחין מבחינה גבוהה
 יותר, וזאת הבחינה מבחינה גבוהה עוד יותר, וכן
 למעלה למעלה עד שרש הכל, ומשם נמשכת
 תוספת הארה אל המחין מדרגה לדרגה עד
 שנולדה הנשמה ונמשכת למטה, הינו שצריכין
 להמשיך ההולדה משרש הכל, שהוא בחינת
 בראשית מאמר סתום, ומחמת שמבחינת מאמר
 סתום משם יונקים החיצונים ומקומות המטנפים
 מגדל ההעלמה וההסתרה, על-כן בזה העולם
 נאחזת הסטרא אחרא מאד בזווגים של רב בני-
 אדם, וכמוכא בזהר הקדוש, ועל-כן יש בענין
 הזווג מלחמה גדולה ונוראה מאד פידוע, וזעירין
 אינון שזוכין לנצח מלחמה זו בשלמות, ויש בזה
 אלפים ורבבות בחינות, כי יש צדיקים נוראים מאד
 שאף-על-פי שבשעת הזווג צריכין להוריד את
 עצמם להעלות נצוצות הקדושים ונשמות שנפלו
 למקום שנפלו, אף-על-פי-כן בגדל כחם הם

מתגברים שלא תהיה נאחזת בהם שום אחיזה
 מזהמת המקומות המטנפים, שמשם תקף
 ההתגברות של התאנה הזאת, רק יוצאין משם
 בשלום, והם זוכים לעלות אז לבחינת "איה",
 בחינת המאמר סתום בתכלית העליה בקדשה
 עליונה מאד, ועל-כן באמת ממשיכין נשמות
 גבוהות מאד ממקום שמששיכין, ויש שאינם זוכין
 לזה ועל-כן בשעת הזווג שצריכים לירד אז לברר
 נצוצות מעמקי הקלפות, שהם בחינת מקומות
 המטנפים, אזי נאחזו בהם גם-כן קצת מהזהמה של
 אלו המקומות, שזה בחינת "הן בעון חוללתי"
 (תהלים נא), אך אף-על-פי-כן מאחר שיירדו לשם
 בהתר לקיים מצות התורה וכשמתחלת הזהמה
 להתאחו בהם שמשם באה התגברות התאנה
 הזאת, חס ושלום, אזי הם מסתכלין על עצמם
 היכן הם בעולם, ולהיכן נפלו וירדו ונתרחקו
 כל-כך, ואזי בשעת ההתחברות והזווג בעצמו, הם
 שואלים ומחפשים ומבקשים "איה מקום כבודו",
 כי בודאי גם במקומות אלו יש איזו חיות אלקות
 מבחינת אור כבודו יתברך, רק מחמת גשמיות
 וזהמת אלו המקומות, מחמת זה שם כבודו יתברך
 סתום ונעלם בתכלית ההעלמה, ועל-כן הם

מחפשים ומבקשין "איה מקום כבודו" גם משם — מאלו המקומות, ואזי זוכין לעלות בתכלית העליה לבחינת "איה", בחינת בראשית מאמר סתום, שמשם שרש נשמת ההולדה, כי הנשמה נמשכת ממקום גבה מאד מבחינת מאמר סתום דיקא על-ידי המלחמה שיש לאדם בענין הזיווג שזה בחינת ירידה תכלית העליה, אך אפלו מי שאינו זוכה לידע גם מזה לשאל ולחפש אז באמת "איה מקום כבודו", אף-על-פי-כן מאחר שגזר בנפשו שיהיה הזיווג על-כל-פנים בהתר כדת תורתנו הקדושה, אזי נעשה כל זה ממילא בכח הצדיקים העוסקים בזה, כי הצדיקים מקימין כל העולמות, ובכחם ועל ידם כל ההולדות שבעולם, כי עקר שרש ההולדה מבחינת איה מאמר סתום, שמשם דיקא יניקת הסטרא אחרא והמקומות הנ"ל שמשם נמשכת זהמת והתגברות התאונה שנאחזת בהולדה, ועל-ידי-זה דיקא עולין משם מבחינת איה, שמשם עקר ההולדה, וזה בחינת מצות כבוד אב ואם, כי זה הבן שנולד מטפה סרוחה של אביו ואמו, שזה בחינת מקומות המטנפים שהם הפך הכבוד דקדושה, כי שם הכבוד נעלם ונסתר מאד, בבחינת "וכבודי לאחר לא אתן", שעל-ידי-זה

רוצים המקומות הנ"ל לינק מהעלמה וההסתרה כל-כך, עד שרוצין להעלים ולהסתיר לגמרי אור כבודו יתברך, שמזה באה בחינת התגברות התאוות שבענין זה, וכשזה הבן שנולד על-ידי ענין זה דיקא, חוזר ונותן כבוד לאביו ואמו שהולידו אותו בעולם בשביל שיתגלה כבודו יתברך על ידו, בשביל זה מגיע להם כבוד בבחינת: "כי מכבדי אכבד", בזה מורה שמברר ומעלה ומגלה הכבוד דקדשה מהמקומות שהיה הכבוד נעלם ונסתר בהם מאד, מחמת התגברות אחיזת המקומות המטנפים שנאחזים ביותר בענין הזיוג וההולדה, וזה על-ידי שמאמין באמת שהולדתו נמשכת משרש הכבוד העליון של המאמר הסתום, אז על-ידי-זה ממילא נתבטלו כל הקלפות והמקומות המטנפים שרצו להעלים ולהסתיר כבודו יתברך, ועל-ידי-זה יכול לעסק בעבודת השם, ולגלות כבודו יתברך כל ימי חייו, כי זה עקר עבודת האדם כל ימי חייו — לגלות כבודו יתברך מכל המקומות שהיה נסתר ונעלם בהם, ועל-כן אם אמר לו אביו לעבור על דברי תורה אין שומעין לו, כי עקר כבוד אב הוא בשביל לגלות כבוד המקום ברוך הוא, שבזה בחינת כלל

זכות החיים

קעה

קיום התורה והמצוות, וזה שכתוב: "כבוד את אביך ואת אמך למען יאריכון ימיך", הינו שתזכה על-ידי-זה להמשיך ולגלות הכבוד העליון של המאמר הסתום, שממשם עקר האריכות ימים פידוע מהכתבים, שבשביל זה היו הדורות הראשונים מאריכין ימים כל-כך, מחמת שקבלו חיות מבחינה זו, ובזה מוכן גם-כן מה שהיתה עליהם התגברות היצר הרע כל-כך, אף-על-פי שינקו מקדשה גבוהה כזו, אך באמת אדרבה, דיקא על-ידי-זה התגברה עליהם הסטרא אחרא מאד, מחמת שעקר יניקתה הוא מההעלמה וההסתרה של המאמר סתום, והם היו צריכים אז לדרש ולבקש ולחפש הרבה אחר כבודו יתברך, בבחינת "איה מקום כבודו", ואז היו זוכין לעלות לשם בתכלית העליה, אבל הם לא זכו לזה; אשרי מי שמקדש את עצמו בעת זווגו, שאז יוליד בנים חיים וקיימים, ויהיו צדיקים וצדקניות, וימשיכו את אורו יתברך אל זה העולם, וישרו את שכינת עזו יתברך כאן בפתחוננים, אשר זו היתה תכלית הבריאה; אשריהם ואשרי חלקם.

ז.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְחֻזַּק אֶת עֲצָמְכֶם
מְאֹד מְאֹד בְּעֵתֵימָה הַלְלוּ, וְאַל תַּנְיְחוּ עֲצָמְכֶם
לְהַפְתּוֹת מֵאֱלוֹ הַרְשָׁעִים הַמְסִיתִים וְהַמְדִיחִים,
הָעוֹסְקִים לַעֲשׂוֹת תַּכְנוּן מְשֻׁפָּחָה, וּמְסִיתִים
וּמְדִיחִים לֹא לְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת, כְּאֵלֹהֵי אִם יוֹלְדוּ
בָּנִים וּבָנוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה לֹא תִהְיֶה פְּרֻנְסָה, וַיֵּשׁ
שְׁהוֹלְכִים בְּהִסְתָּתָם וּבְהִדְחָתָם כָּל-כָּךְ, עַד
שְׁמִסִּיתִים וּמְדִיחִים אֶת בְּנֵי וּבְנוֹת יִשְׂרָאֵל שְׂיַעֲשׂוּ
הַפְּלוֹת, אֲשֶׁר כָּל זֶה הוּא רְצִיחָה גְמוּרָה, כִּי תַכְלִית
הַהוֹלָדָה הִיא, כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ הַשָּׂגוֹת אֱלֻקוֹת בְּזֶה
הָעוֹלָם, וְזֶה הִיךָ רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ — שְׁנוֹלִיד בָּנִים
וּבָנוֹת חַיִּים וְקַיָּמִים, וּבְזֶה מְתַקְנִים תְּקוּנִים עֲלִיוֹנִים
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּמְמַשִּׁיכִים אֹר וְזִיו וְחַיּוֹת בְּזֶה
הָעוֹלָם, וְחַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ (יְבָמוֹת סג:): כָּל
מִי שְׂאִינוֹ עוֹסֵק בְּפִרְיָה וּרְבִיָּה כְּאֵלֹהֵי שׁוֹפֵךְ דָּמִים,
כְּאֵלֹהֵי מְמַעֵט הַדָּמוֹת, וְאַחַר פְּטִירָתוֹ אֵין גְּשָׁמָתוֹ
יְכוּלָה לַעֲלוֹת לְאוֹר הַפָּנִים, כִּי עַקֵּר הַצֵּלָם דָּמוֹת
תַּבְּנִיתוֹ הוּא בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַשָּׂגַת אֱלֻקוֹת עַל-יְדֵי
בְּחִינַת צְמֻצוּמִים מְעִלָּה לְעֻלּוֹל מְשַׁכֵּל עֲלִיוֹן לְשִׁכֵּל
תַּחְתּוֹן, כִּי יֵשׁ בְּחִינַת שִׁכֵּל שְׁנֵקָרָא רֵאשׁ, וַיֵּשׁ שִׁכֵּל

שְׁנֵקְרָא בְּחִינַת יָד, וַיֵּשׁ שְׁנֵקְרָא רַגְלֵי, וְכֵן בְּשֵׂאֵר
 אֵיבָרִים, וְכֵן בְּפִרְטֵי פִרְטִיּוֹת כָּל אֵיבָר וְכָל גֵּיד שֵׁשׁ
 לְהֶאָדָם בְּפָנִים וּבַחוּץ, כָּלֵם הֵם כְּנֹגֵד שְׂכָלֵיִם שֶׁל
 הַשְּׂגָת אֱלֻקוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁמוֹתָיו הַקְּדוּשִׁים
 יִתְבָּרֵךְ, וְכָל הַדּוֹרוֹת בָּאִים לְעוֹלָם רַק בְּשִׁבִיל זֶה
 — לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׂגָת אֱלֻקוֹת בְּעוֹלָם מְדוּר לְדוּר, כְּדֵי
 לְהַשְׁלִים צָלָם דְּמוֹת תְּבִנְתּוֹ כְּבִיכּוֹל עַל יְדֵי יְדִיעַתָּם
 אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְהַשְׁלִים זֶה הַבְּנִיָּן
 הַנוֹרָא בְּדוּר אֶחָד, עַל-כֵּן צָרִיכִין לְהַנִּיחַ בָּנִים, כְּדֵי
 שִׁשְׁלִים לְפִי בְּחִינַתוֹ בְּחִינַת צָלָם אֱלֻקִּים, וּמַחְמַת
 שְׁעָקָר הַמְּשַׁכֵּת הַשְּׂגָת אֱלֻקוֹת הוּא עַל יְדֵי הַחֲכָמָה
 תְּתַאֲה, שֶׁצָּרִיכִין לְהַעֲלוֹת אוֹתָהּ אֶל אוֹר הַפָּנִים,
 עַל-כֵּן מִי שֶׁלֹּא זָכָה לְהַנִּיחַ זָרַע בְּעוֹלָם, אֵינּוּ זוֹכֵה
 לְעֻלּוֹת לְאוֹר הַפָּנִים, וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁעוֹסֵק
 בְּמַצְנֵה הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה — לְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת חַיִּים
 וְקַיָּמִים, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה הוּא מְמַשֵּׁךְ הַשְּׂגָת אֱלֻקוֹת
 בְּעוֹלָם מְשַׁכֵּל עֲלִיּוֹן לְשַׁכֵּל תַּחְתּוֹן מְעִילָה לְעֻלּוֹל,
 וְזוֹכֵה לְעֻשׂוֹת יְחוּדִים עֲלִיּוֹנִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְאֵל
 תַּחֲשָׁבוּ, בְּנֵי וּבָנוֹתֵי, שֶׁהוֹלִדְת בָּנִים וּבָנוֹת בְּזֶה
 הָעוֹלָם זֶה סֵתָם כֶּךָ כְּדֵי לְמַלֵּא תְּאוֹתוֹ, לֹא וְלֹא, אֵל
 תַּחֲשָׁבוּ אֵת זֹאת כְּרַגַּע, רַק תִּדְעוּ כִּי יֵשׁ בְּזֶה תְּכֻלִּית
 עֲלִיּוֹנָה, תְּכֻלִּית גַּעְלָמַת וְנִשְׁגָּבָה מְאֹד, אֲשֶׁר בְּזֶה

תְּלוּיִים עוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים, וּמִי שְׁמוּלִיד בְּנִים וּבָנוֹת
בְּכוּנָה זו, אֲזוֹ אֵינוֹ מִתְפַּחַד כָּלֵל בְּעֵינַי פִּרְנָסָה —
מֵהָ יְהִיָּה עִם הַיְלָדִים וְאִיךָ יִזְכֶּה לְפִרְנָסָם, כִּי יוֹדֵעַ
אֲשֶׁר בְּכָל בֶּן וּבַת תְּלוּיִים עוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים בְּסוּד
זַעִיר אֲנַפִּין וְנוֹקְבָא, שְׁהֵם כָּלֵל הַסְפִירוֹת הַקְדוּשׁוֹת
מִחֶסֶד עַד יְסוּד וְכֵן הַמְלָכוֹת, וְאֲזוֹ מִי שְׁמַכְנִים
בְּדַעְתּוֹ יְדִיעוֹת אֱלֹהִים, הוּא בּוֹרַח מִכָּל אֱלֹהִים הַמִּינִים
וְהָאֲפִיקוֹרְסִים, הַמְסִיתִים וְהַמְדִיחִים לַעֲשׂוֹת תְּכַנוֹן
מִשְׁפָּחָה, וּמִכָּל שֶׁכֵּן מֵאֱלֹהֵי הַרְשָׁעִים הַמְפָּרְסָמִים
וְהָרוֹצְחִים, הָעוֹשִׂים הַפְּלוֹת, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, שְׁעַל-
יְדִי-זֶה הֵם גּוֹרְמִים חֲרָבִין הָעוֹלָמוֹת, אוֹי לָהֶם וְאוֹי
לְנַפְשָׁם; אֲשֶׁרִי מִי שִׁיתְרַחֵק מֵהֶם, וְאֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי
שִׁיעוֹרֵר וַיִּחַזֵּק אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שִׁיתְרַחֵקוּ מֵהֶם,
וְעַל-יְדִי-זֶה תִתְרַבֵּינָה נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם, אֲשֶׁר
עַל-יְדִי-זֶה תִהְיֶה הַגְּאֻלָּה, כִּי עַקֵּר הַגְּאֻלָּה תְּלוּיָהּ רַק
בְּזֶה שִׁיתְרַבּוּ נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם, וְעַל-כֵּן כָּל מִי
שֶׁעוֹסֵק בְּפִרְיָה וּרְבִיָּה, וּמוּלִיד בְּנִים וּבָנוֹת, הוּא
גּוֹרֵם לְזָרוֹ אֶת הַגְּאֻלָּה, כִּי עַל-יְדִי-זֶה הוּא מִמְשִׁיךְ
אוֹרוֹת צַחְצָחוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בְּשִׁלְמוֹת יַעֲסֵק
בְּזֶה מְשִׁיחַ צְדָקָנוֹ בְּעֶצְמוֹ; אֲשֶׁרִי מִי שְׁמַכְנִים אֶת
דְּבָרִים אֱלֹהִים אֶל תּוֹךְ לְבוֹ, וְאֲזוֹ טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

ח.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת כִּי עַקֵּר
 תְּכַלִּית הַבְּרִיאָה הַיְתָה בְּגִין דִּישְׁתַּמוּדְעִין לִיָּה (זהר
 בא מב:), הֵינּוּ כְּדֵי שֵׁפִירוּ אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּשִׁלְמוֹת,
 לְמַעַן דַּעַת כָּל הָאָרֶץ כִּי הַיְוִ"ה הוּא הָאֱלֹקִים אֵין
 עוֹד מְלַבְדּוֹ, אִךְ אֵי אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ אֶת זֶה הַדַּעַת
 בְּשִׁלְמוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי זֶהוּ אֹר עֲלִיוֹן וְנוֹרָא מְאֹד
 מְאֹד, כִּי הַדַּעַת הַזֹּאת, לִידַע – אֲשֶׁר אֵין בְּלַעֲדָיו
 יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, הִיא סוּד אֹר הָאֱלֹף, וְעַל-כֵּן אֵי אֶפְשָׁר
 לְהַמְשִׁיכוֹ אֶל זֶה הָעוֹלָם, כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׂיוּדְעִים
 אֵיךְ לְצַמְצֵם אֶת הָאֹר וּלְחַלְקוֹ לְחֻלְקִים, כְּדֵי
 שְׂיוּכְלוּ גַם הַקְטָנִים לְהַשְׁיִגּוֹ, שְׁנֵה סוּד חֲלוּקָת
 אֱלֹפִים לְמֵאוֹת וּמֵאוֹת לְעֶשְׂרוֹת וְעֶשְׂרוֹת לִיְחִידוֹת,
 וְזוֹ תְהִיָּה עֲבוּדַת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, שְׂיַעֲסֵק בְּזֶה
 בְּשִׁלְמוֹת בְּתַכְלִית הַשְׁלְמוֹת, כִּי הוּא יוּכַל לְקַחַת אֶת
 אֹר הָאֱלֹף, וּלְצַמְצֵם אֶת זֶה אֶל מֵאוֹת, עֶשְׂרוֹת
 וִיְחִידוֹת, כִּי מִחֲמַת גְּדֹל הַשְּׁגָתוֹ בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ
 הוּא, הוּא יוּכַל לְצַמְצֵם אֶת עֲצָמוֹ מֵאֵין סוּף וְעַד
 אֵין תְּכַלִּית, וּלְהַמְשִׁיךְ אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ לְכָל הָעוֹלָם
 כָּלוּ, וְזוֹ הִיא עֲבוּדַת כָּל הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּים
 לְצַמְצֵם אֶת אֹר הָאֱלֹף לְאֹר שֶׁל מֵאוֹת, וְאֹר שֶׁל

מאות לאור של עשרות ואור של עשרות לאור של יחידות, עד שגם את האור של יחידות הצדיקים יכולים לצמצם ולפורר עד טפות דקות וכו', כי בעוונותינו הרבים, עובר בדור הזה על בני-אדם מה שעובר, ועל-כן כל דבר אצלם אור האלף בחינת אור אין סוף ואינם יכולים לתפס שום דבר לולא רחמנותו יתברך, ששולח בכל דור צדיקים גדולים היודעים איך להמשיך את אורו יתברך בכלים מכלים שונים ולצמצם הכל בצמצומים, עד שגם הקטנים במעלה, ואפלו הירודים והנפולים גם ישיגו איזו השגה באור רוחני, ויוכלו גם הם להתקרב אל הקדוש-ברוך-הוא, אשרי מי שיש לו חלק בעבודה הקדושה הזו להפיץ את תורתם של גדולי מבחרי הצדיקים, שאז יהיה לו חלק בביאת משיח צדקנו שבא יבוא במהרה בימינו.

תם ונשלם, שבה לאל בורא עולם!

